

Isten minden emberi számításunkon felül jó III.

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk a Lukács szerinti evangélium 18. fejezete a 31.-től a 43. verseiben a következőképpen: „Azután maga mellé vette a tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik mindaz, amit a próféták az Emberfiáról megírtak. Átadják a pogányoknak, kigúnyolják, meggyalázzák, leköpi, és miután megostorozták, megölik, de a harmadik napon feltámad. Ők azonban *semmit sem értettek* ezekből. Ez a beszéd *rejtve maradt* előlük, és *nem értették* meg a mondottakat. Történt pedig, amikor Jerikóhoz közeledett, hogy egy *vak* ült az út *mellett*, és koldult. *Hallotta*, hogy sokaság megy el mellette, kérdezősködött, hogy mi az. *Megmondták* neki, hogy a názáreti Jézus megy arra. Ekkor így kiáltott fel: *Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!* Akik elől mentek, rászóltak, hogy *hallgasson el*, de *ő annál inkább kiáltozott: Dávid Fia, könyörülj rajtam!* Jézus *megállt*, és megparancsolta, hogy *vezessék hozzá*. Amikor közel jött, megkérdezte tőle: *Mit kívánsz, mit tegyek veled?* *Ő* így szólt: *Uram, hogy újra lássak.* Jézus ezt mondta neki: *Láss!* *A hited megtartott.* *És azonnal megjött a szeme világa, és követte őt, dicsőítve Istent.* Amikor ezt látta az egész nép, *dicsőítette Istent.*” – Urunk, kérjük, hogy *hallhassuk meg*, amikor a Te megtestesült igéd, Jézus, a mi közelünkben van. *Érthessük meg* Urunk a Te igédet – de ne csak az agyunkkal, hanem a szívünkkel is. Kérjük Urunk, hogy a te kegyelmedből *támadhasson hitünk*, és *láthassunk meg* Téged! Jézus, Dávid Fia, *könyörülj rajtunk!* Ámen.

Kedves Testvéreim! Itt állunk a böjt kapujában. Ma mégsem „böjtös” igehirdetés lesz, hanem igen gazdag. A Krisztusban gazdag. Szenvedésben – és megdicsőülésben gazdag. Nagypéntekben – és húsvétban gazdag. Értelenségben, ellökődésben – és szeretetben gazdag. Vakságban – és látásban gazdag. Mindez együtt: a Krisztusban gazdag. Megváltásban gazdag. Isten minden emberi számításunkat felülmúló jóságában gazdag.

Kezdjünk is bele! Jerikó 27 kilométerre van Jeruzsálemtől. Jézus a megváltásunkhoz közeledik. A Márk szerinti evangélium leírásában Jézus elől haladt Jeruzsálem felé, egyedül. A többiek pedig mögötte mentek – és féltek (Mk 10,32). Féltek – *de*: követték! Ebből a menetből kilépve szólította Jézus maga mellé a tizenkét apostolt, és mondta el csak nekik – immár harmadszor – a majdani szenvedését és feltámadását. Az előző két szenvedés és feltámadás bejelentés közvetlenül Jézusnak a két héttel ezelőtt átgondolt színeváltozása, azaz: megdicsőülése előtt és után volt.

Jézus szenvedéseinek a leírása itt, a harmadik esetben a legrészletesebb. Jézus itt már azt is elmondja a tanítványainak, hogy kigúnyolják, meggyaláztatik, leköpetik és megostoroztatik. Mindezek az igék az eredeti görögben is passzívumban állnak, amely arra utal, hogy Isten rendeléséből történik mindez így. Ne feledjük azonban, hogy a Jézus által tudott, látott és pontosan megjövendölt saját szenvedéstörténete *soha* nem áll a feltámadás ténye nélkül. *Soha*. Ezért hibás az, amikor sok esetben szinte már émelygősen szentimentális beszéddel valaki megmarad a szenvedéstörténet leírásánál, és nem teszi azt hozzá, hogy Jézus a kereszten – *győzött*. *Véglegesen* legyőzte az ördögöt, és legyőzte a halált. A kereszten *elválaszthatatlan* a feltámadástól. Húsvét nélkül *nincs* Nagypéntek.

Azonban ez *fordítva* is igaz. Nagypéntek nélkül sincs húsvét. Szenvedés nélkül nincs feltámadás. A mi saját életünkben sem. Aki meg akarja úszni a szenvedést, az a kereszténységet akarja megúszni... Aki megússza a szenvedést, az nem tapasztalja meg utána a feltámadást. Ezért tanítják minden lelkipozost, hogy még véletlenül se jusson eszébe a vele szemben ülő szenvedő embert valamilyen „jó” tanáccsal „kimenteni” a szenvedésének a mélypontja előtt, és átjuttatni a felfelé vezető útra. Nem. A szenvedő embert észtevő türelemmel végig kell kísérni a szenvedésének az állomásain, egészen addig, ameddig eléri a mélypontra. Jézust is végig kell kísérnünk a passió minden állomásán, ameddig Jézus meg nem hal. Ha bármelyikünk ott lett volna, közbeavatkozott volna, és megmentette volna Jézust, akkor kedves testvéreim, *elmaradt* volna a megváltásunk. Ha a szenvedő embert bárki ideje korán kimenti a szenvedéseiből, akkor *nem fog* találkozni Jézussal. Mert Jézussal a szenvedésünk *mélypontján* lehet a *leginkább* találkozni.

Jézus már harmadszor mondta el a szenvedéseinek és a feltámadásának a részletes megjövendölését az apostoloknak. És az apostolok már harmadszor nem értették meg Jézust. Semmit sem értettek ezekből. Rejtve maradt előttük. Nem értették meg. Háromszorosan sem értették meg. Sőt... Az eredeti görögben használt ige, a synémi nem megértést, hanem egybekapcsoltságot, összekapcsoltságot, közösséget jelent. Azaz: az apostoloknak – *akkor még* – nem volt közösségük Jézussal. Ott mentek mögötte már három éve, és még mindig nem volt. Mögötte voltak, mellette voltak – de: *vele nem*. Mi lehet a mi reménységünk? Az, ami az apostoloknak is Jézusközösséget adott: a megváltás és a Szentlélek. Azóta volt Nagypéntek, volt feltámadás, volt mennybemenetel és volt pünkösd is. Ez adhat nekünk erőt.

Kedves Testvéreim! Van-e *nekünk* közösségünk Jézussal? Nem az agytekervényeinkben – hanem a *szívünkben*? Jézus *mellett* vagyunk-e – vagy *vele* vagyunk? *Meglátjuk-e* Jézust úgy, mint a vak – vagy mi is vakok maradunk – úgy, mint az ép szemek birtokában lévő apostolok?

Ahogy Jézus Jerikó felé közeledett, egy vak ült az út mellett. *Hallotta*, hogy sokaság megy el mellette, *megmondták* neki, hogy a názáreti Jézus és követői azok. Kedves Testvéreim! Pál apostol a rómaiakhoz írott levelében arra tanít bennünket, hogy a hit hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által (Róm 10,17). Kérjük el Jézustól mi is, hogy *halljuk meg*, amikor Jézus ott van mellettünk. *Figyeljünk fel* erre. *Kérdezzünk rá* azoknál, akik jobban tudhatják, mint mi. És utána – mit tegyünk...? Utána... – *kiabáljunk! Teli torokból kiabáljunk! Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!* És itt a Dávid Fián is nagy hangsúly van. Ugyanis az írások szerint a megígért Messiás, a megígért megváltó Dávid Fia lesz. A vak tehát Jézust nemcsak a nevében szólította, hanem rögtön megvallotta azt a hitét, amelyet a reménység által kapott. Hogy Jézust a Messiásnak, az ő személyes, saját megváltójának is hiszi. -- „A hit hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által”.

Akik elöl mentek, rászóltak a vakra, hogy hallgasson el. Odaálltak Krisztus világossága elé, hogy a vak embernek még Krisztus közelsége se jusson. Nincs stopi-stopi. Nem foglalhatjuk le Jézus szeretetét magunknak. Kedves Testvéreim! Hányszor történik az, hogy mi is el akarjuk hallgattatni a bosszantóan erős hitűt ott mellettünk!? *„Ne zavarjon itt minket az imában a kiáltásaival! Nekünk most fontos dolgunk van, a Messiást kell kísérnünk az utolsó útján. Ne tartóztasson most ez fel minket! Nem érünk mi most rá ilyenekre!”*

A vak azonban nem ijedt meg az emberektől. Annál inkább kiáltozott. *Dávid Fia, könyörülj rajtam! Dávid Fia, könyörülj rajtam!* Luther mondta erről az ígéről az 1534-ben Wittenbergben megtartott prédikációjában: „A mi Urunk Istenünk azt akarja, hogy mi bátran és merészen kérjük Őt!” Aki megijed az emberektől, soha nem jut el a világosság urához. Csak a világosságot kitartóan, kiáltozva keresők jutnak be az Isten Országába. Kérjük el a keresés vágyát Urunktól! Döbbenjünk rá arra, hogy Jézus megtalálása nélkül akármennyit is látunk – mi is vakok vagyunk.

Jézus nem úgy gondolkodott, mint az elől haladók. Jézus nem gondolta azt, hogy neki most az egész világ megváltása miatt sietnie kell, és nem ér rá meghallgatni egy vak panaszát. Jézus – megállt. Józsué könyvében olvashatjuk, hogy nap és a hold megállt az égen, amikor Isten azt parancsolta nekik, hogy álljanak meg (Józs 10,12-14). Itt a nap és hold *ura* állt meg a vak mellett. Jézus azt parancsolta, hogy vezessék hozzá a vakot. Azaz: vezessék az út széléről, a tömeg közepére. Kerüljön a peremről a centrumba. *Őt* lássák azok, akik el akarták lökdösn.

Jézus megkérdezte a vakot, hogy mi kíván, mit tegyen vele? A vak ezt mondta: Uram, hogy újra lássak! És itt az „Uram” nem egy udvariaskodó megszólítás, hanem annak a megvallása, amit az oltár előtti igében is hallottunk, hogy „Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségére” (Fil 2,11). A vak *nem* pénzt kért. A vak *látást* kért. Kedves Testvéreim! Ne kérjünk mi se a mi Urunktól mindenféle vicket-vackot! Vizsgaötöst. Aprópénzt. Puszikat. Bulikat. Utazásokat. Jó kis kocsi... Lakáskát. Nyaralócskát. Ennek soha nem lesz vége... *Látni* akarjunk! *A Krisztust* akarjuk! *A Mindent* akarjuk! – És vele: megkapjuk az összes többi is.

És Jézus kimondta: *Láss!* És a vaknak *azonnal* megjött szeme világa. Miért? Mert a vakot megtartotta a hite. Csak a testet gyógyítani nem elég. Csak az üdvösség az igazi Egész-ség. A vak sem csak látást kapott. HITET kapott. A jerikói koldus – királyi hitet kapott. Sokunk megelégszik a koldus hittel is... Ezért botorkálunk még mindig a sötétben, vakon. Olyan világosságra mi nem juthatunk el, amely Jézusnak megadatott, aki e földön járva előre látta *mindazt*, ami vele történni fog. Nem is biztos, hogy mi megbirkóznánk ezzel... De: mindannyian eljuthatunk *arra* a világosságra, amelyre a jerikói vak koldus eljutott. Hogy lássuk és kövessük azt, aki *biztosan* tudja, hogy merre kell menni. És ez az út kedves testvéreim, a Jézus útja, minket az *örök életbe* visz.

Mi mindebből a tanulság? Jézust nem érti meg a tudni vágyó érdeklődés. Jézust nem érti meg a sajnálkozó részvét. Jézust CSAK a szabadulni vágyó nyomorúság érti meg. EZÉRT kell megvallanunk és átélnünk azt, minden egyes istentiszteletünkön kétszer is, először az igei rész előtt, és másodszor az úrvacsorai rész előtt, hogy vallom, hogy bűnös vagyok és kárhozatra méltó. Mert ha nem kerülünk a szabadulni vágyó nyomorúság állapotába, akkor sem az ígét nem értjük meg, sem az úrvacsora felszabadító élményét nem éljük át. Akkor hiába jöttünk ma is el... Luther a halálos ágyán ezt mondta: koldusok vagyunk. És ezzel *igazán* közel került Jézushoz. Mert Jézust csak a koldusok ismerhetik meg. A majdani dicsőségüket Tőle tudakoló tanítványai – akkor még nem.

Végezetül: mi minden ebből a záró tanulság? A vak ember ott ült az út mellett – és várt. A bekötött szemű állat is vár vágóhídon – ameddig le nem vágják... Várjunk mi *máshogyan!* Várjunk mi *úgy*, ahogyan a vak. Várjunk mi is reménységgel telve! Várjunk mi hitet kérve Urunktól! És akkor: elkezdene velünk is történni a csodák. Készen vagy-e erre? Igen? Akkor: kiálts Jézushoz! Mert Jézus *itt* van. Kövesd Jézust, és dicsőítsd Istent *te is*, ahogyan a vak, és ahogyan a nép tette. És mondd te is a zsoltárossal együtt: „A te kezembe ajánlom lelkemet, te váltasz meg engem, Uram, igaz Isten! Vigadozom, és örülök kegyelmednek, mert gondod van gyötrődő lelkemre.” Ámen.